

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La processó del Corpus, a Gràcia

—No confundir-la señores!... Aquesta, aquesta és la verdadera (La de Barcelona és una processó que va per dintre)

Mahomet, esquirol

Vaja, senyors, que hi ha coses que només passen a Espanya. Per via oficial, i amb una mica més diplomàtica, ens acaben de fer saber que sis mil moros s'han ofert per anar a Andalusia a treballar en les feines del camp, en substitució dels obrers espanyols vaguistes. Si això no ho hagués comunicat el Governador militar de Melilla i no ho hagués publicat el Ministre de la Governació en persona, no ens ho creuríem. N'hi ha per fer-hi creus. O millor dit, per fer-hi mitges llunes. Que els fills de Mahomet tornin a invadir la Península en qualitat d'esquirols, és un fet nou que el Corà no va preveure.

Vet ací un conflicte entre l'interès conservador i l'interès religiós de la burgesia hispànica. Els moros volen venir amb caràcter d'obers adictes, enemics del sindicalisme i reventadors de vagues. Tot això respònd al programa de la Federació Patronal. Però al mateix temps aquests moros són infidels, pertanyen a una altra religió, i si vénen a l'en-gròs, destruiràn la unitat catòlica ad'Espanya.

Sis mil serrains a Andalusia! Que hi vagi amb compte el Govern a portar-los, perquè qui sab si després no s'en voldràn anar. Si la expedició moruna es realitzés, caldria tèmer la fundació d'un nou reialme de Granada, i l'ombra dels Abderramans planaria novament damunt la Península. A veure si hi haurà un Ministre d'Espanya que faci ara el lleig paper de Don Opas i del Comte Don Julián.

Una escisió regionalista?

Un diari madrileny llença la nova d'una possible separació d'En Cambó de les lliures catalanes, per a integrar un partit de dreta. L'actitud d'En Cambó obeiria a la d'En Puig i Cadafalc.

Els regionalistes somriu, i ningú, ningú accepta, ni com a possibilitat, la informació periodística. Tampoc nosaltres creiem en una immediata separació d'En Cambó i Catalunya, però sí que fatalment, temps a venir, En Cambó s'allunyarà de Catalunya o Catalunya s'allunyarà d'En Cambó. Perquè aquest ha arribat als límits darrers de les concessions oportunistes, oblidant, per una desbocada avarícia de guanys i de domini, els més elementals principis del nacionalisme.

La seva trajectòria ha estat l'eterna trajectòria de tots els ambiciosos. No volem dir que En Cambó no hagi sentit el catalanisme, fins que no'l senti encara, sinó que entre la seva força personal i la de Catalunya, s'ha decantat per la seva. Per això parlà a Madrid, en discurs ressonant que fou escoltat com una demanda de poder, i no tingué ni un record per a Catalunya. Se produeixen els fets de Belles Arts i En Cambó els considera un incident passatger, un incident d'ordre públic. La protesta espanyola no li ha merescut ni una paraula. El senyor Cambó, en canvi fa un periodisme actiu en defensa del consorci bancari. La pesseta, financerament, l'interessa més que Catalunya.

Però poc a poc se va congriant un estat d'esperit advers an el senyor Cambó. La joventut se radicalitza; els intransigents accentuen la seva encesa decisió; les paraules d'En Puig i Cadafalc continuen, malgrat les prudències oficials, tenint una agror malinònica. Un dia arribarà que aquest estat d'esperit toparà amb el d'En Cambó, i l'escisió, avui falsament anunciada, se produirà. Aleshores En Cambó parlarà altra volta de oportunisme, però ja no'l creuran, perquè l'oportunisme haurà passat de general tàctica política a particular profit.

El cas d'En Lerroix aplicat al catalanisme? Sí, però amb més decor. El mateix abandó de les velles essències, idèntica amnèsia per les antigues sentimentalitats, igual silenci davant de les irritades veus populars, una paral·lela aproximació a la monarquia, un semblant dalit per les activitats crematístiques. Més encara. Conforme s'allunya En Cambó dels apassionaments catalans i de les intervencions nacionalistes catalanes, s'inicia en

ell el nacionalisme espanyol, que ara pren un aire financer, però que pot derivar vers camins polítics.

Se l'ha comparat amb En Lloyd George, no pas per la intel·ligència, naturalment, sinó perquè En Lloyd George tingué veleitats nacionalistes galeses en la seva joventut. Després ha conservat, imperialista anglès, certa devoció patriòtica. En Cambó tendeix a un nacionalisme espanyol, conservant, per a engany popular, el conreu de les seves clienteles catalanes. Després encara parlarà de catalanisme, però serà per a mantenir una diferenciació amb els polítics arcaics, i a la manera que En Lerroix parla de l'adveniment de la República.

En Cambó reb la força de Catalunya, però desconfia d'aquesta força. No té fe plena més que amb ell. Però Catalunya comença a perdre-la en ell. Qüestió de temps l'escisió, avui prematura.

PARADOX

Els comptes de la Mancomunitat

EMPS ha que la premsa parla dels comptes de la Mancomunitat de Catalunya. I de tant parlar-ne la premsa, l'immensa majoria del públic està desorientada i no

sab materialment de què va. Llegint les coses, tant aviat còmiques com tràgiques, que publiquen la premsa madrilenya i alguns diaris barcelonins que li fan d'escolanets, qualsevol es pensaria que la Mancomunitat no presenta comptes a ningú, i que la seva caixa és una arca misteriosa i plena de sorpreses.

El cas és diferent. Quan es tracta d'exigir comptes a la Mancomunitat, per part del Govern de Madrid, no es vol dir que l'organisme català no tingui clars els llibres de caixa. La Mancomunitat, és a dir el seu Consell Permanent, rendeix comptes, però els rendeix, com és natural, a l'Assemblea de la Corporació. Tots els diputats provincials que formen aquesta Assemblea poden revisar, guaitar i escorcollar els comptes, papers, factures, sumes, restes i multiplicacions relatives a la comptabilitat de l'organisme.

El que hi ha és que el Govern de Madrid preté, segons sembla, que els comptes de la Mancomunitat vagin a un organisme oficial, completament encarcerat i inútil que té el nom de «Tribunal de Cuentas del Reino». I això no és ja una qüestió de comptabilitat, ni de xifres netes i clares, sinó de centralisme. No's tracta d'aclarir allò que ja és prou clar, sinó d'imposar a la Mancomunitat i a Catalunya una humiliació de caràcter burocràtic, que vingui a restringir les ja limitadíssimes facultats reconegudes per la llei espanyola a la entitat representativa de tota la terra catalana.

Comptes clars, molt bé. Si volen, es poden posar els comptes i els comprovants al mig de la Plaça de Catalunya, perquè els puguin veure i examinar els corresponents barcelonins de la premsa madrilenya anticatalana i sobre tot l'indescriptible i vell senyor Marsillach. El que no volem els catalans és dur aquests comptes al mig de la Porta del Sol. Val a dir que allí tampoc ningú se'ls miraria. I és que la gran majoria dels documents relatius a la comptabilitat de la Mancomunitat de Catalunya, estan escrits—horror!—en llengua catalana. D'un compte de la Mancomunitat és pot dir allò de «clar i català». Altres comptes hi ha, i no pas a la Mancomunitat, que no són ni catalans ni són clars. I d'aquests en saben alguna cosa certs senyors de representació dins Espanya.

FULMEN

Aquest número ha passat per la censura governativa

Moda "fugaz"

—I doncs, que ja no duu espadenyas, don Clodoaldo?

—No; tant per tant, el ridicol també el faig amb sabates...

Explicacions

AGAFANT el rave per les fulles, uns amics obrers, que'ns deuen llegir molt superficialment, se'ns queixen de la tendència dels nostres articles, suposant-la contrària a les reivindicacions del proletariat. Amb una lleugeresa lamentable, asseguren que les teories que ara exposem són contràries a les idees democràtiques que hem defensat sempre.

Parlem ben clar i ben català per a veure si així ens entenem o si així ens volen entendre. Vàrem començar la nostra modesta vida política essent republicans possibilistes i acabem sentint-nos socialistes radicals. Suposem que això és una prova ben clara de que hem evolucionat constantment en sentit progressiu, sense claudicacions de cap mena.

Defensem la redempció de l'obrer, però, desconfiant de la perfecció espiritual absoluta de tots els homes, no sabem veure la desitjada redempció en una dictadura del proletariat ni en una organització comunista. Les dictadures són totes odioses i s'exerceixen a costes de les llibertats individuals. El comunisme és un sistema burocràtic complicat que permet als somniadors i als ganduls el viure a l'esquena dels que treballen subjectes a una mena d'esclavatge quarteler.

Nosaltres, lo de Rússia, aplicat a Catalunya, no ho entenem com un progrés sinó com una reacció. L'obrer català que té ambicions lligítimes, que estima la vida de família, que sent amor a la Llibertat i està gelós de la seva independència, no voldrà mai anar arreglerat al treball, menjant el ranxo comunal i deixant que la seva personalitat sigui borrada, convertint-se en un senzill número del remat humà.

No'ns plau un Estat caòtic, sinó un Estat robust inspirat en un fort sentiment obrerista que dongui el fruit de les terres a qui les conreu, que faci intervenir el treball en la direcció de les empreses industrials, que fomenti el cooperativisme i persegueixi l'acaparament, que senyali un límit als drets de propietat i que talli de socarrel l'exploació de l'home per l'home. Creiem que pensar així no és tenir l'esperit burgès.

Però nosaltres no volem tancar la porta al pagès que ambiciona l'ésser propietari de les terres que conreu, ni al blanquer que vol treballar uns quants adobs per a ell, ni al manyà que pensa obrir un taller pel seu compte, ni al paleta que aspira a contractista, ni al contramestre que desitja fer anar uns quants telers. Tothom té dret a valorar el fruit de la seva activitat i de la seva intel·ligència i l'Estat té el deure de posar fre an aquestes ambicions quan, sortint-se dels seus lligítims límits, el pagès-propietari i el blan-

quer-patró i el paleta-contractista i el teixidor-fabricant vulguin explotar el treball dels altres per a aconseguir un benefici il·legítim. I això, certament, no és pas contrari a la emancipació del proletariat.

Aquests bons obrers amics nostres que, enlluernats per l'incendi de Rússia, tenen ayui els ulls injectats de rojors, haurien de reflexionar serenament i es convencerien de que val més una perdiu a la mà que una àliga volant. Organitzant-se d'una manera robusta i perfecta en Sindicats o en Agrupacions, en Societats de resistència o en Comitès, que el nom no fa la cosa; unint-se llealment tota la classe treballadora i, amb sana i ben definida orientació intervenint d'una manera enèrgica i constant en la política, podrà aconseguir-se un millor i més immediat resultat per a la lliberació de l'obrer, que no pas deixant-se portar per una política d'odís, d'ambicions i de venjances.

I, sobre tot, si miren amb sang freda les coses, veuran aquests bons amics que nosaltres no hem claudicat absolutament en res, i sobre tot no'ns ha minvat en lo més mínim el nostre culte a la Llibertat, que és més fervorós cada dia.

Segurament no senten tan fort aquest amor a la Llibertat els que, amb el dalé d'esclavitzar-ho tot, no permeten ni la lliure i honrada emissió del pensament.

JEPH DE JESPU

Exemple sense imitadors

MB tanta, o més facilitat amb que's creen i es disolen els ministeris, improvisen a Espanya els ministres.

El fet de que un mateix senyor serveixi per a ocupar departaments ministerials essencialment oposats ha sigut comentat ja prou vegades, per a que haguem d'insistir nosaltres en aquest punt.

En Cañal, estrepitosament fracassat a Abastiments, ha sigut enlairat al nou ministeri del treball. El cas, tan freqüent entre nosaltres, ha servit per a que sortissin els diaris amb allò tan sabut per aquí, *lo mismo se sirve para un fregado, que para un barrido*.

Lo ocorregut ahir amb el vescomte d'Eza, ara amb En Cañal, ens recorda una anècdota relativa al actual President de la República francesa, M. Deschanel, tornat avui a la més rabiosa actualitat, mercès al estrepitos accident ferroviari que tots sabem.

Es refereix l'anècdota a la elecció presidencial darrerament efectuada a França.

Un dels arguments esgrimits pels contraris d'En Deschanel, era el de que no podia aspirar aquest senyor a la primera magistratura de la República, tota vegada que no havia sigut mai ministre.

Contestant a l'esmentada objecció, es recorda el següent epíssodi de la vida política de l'actual President.

En març de 1896, després de la caiguda del ministeri Bourgeois, a les hores en que els progressistes formaren el seu gran ministeri sota la presidència d'En Meline, tothom estava convençut a França, de que En Paul Deschanel, una de les intel·ligències més clares del partit, obtindria una cartera important.

Responent a lo que era ja una aspiració general, s'oferí al avui President de la República, el ministeri de les Colònies; i per a en el cas de que al interessat no li semblés bé el de Comerç.

A l'ésser-li formulada la oferta, declinà En Deschanel l'honor, fent notar que ni les Colònies, ni el Comerç era el seu fort. Que les seves aptituds i la seva preparació, el cridaven més aviat a Instrucció Pública.

Aquest gest d'En Deschanel farà riure a la corrua de ministrables espanyols, incapços de comprendre que hi hagi qui refusi l'entendre en assumptes que no siguin els que prèviament ha estudiat.

Com pot apreciar-se un acte semblable en un país en que es passa de l'un a l'altre ministeri amb la facilitat que's canvia la camisa?

B. DE R.

Artistes pràctics

—Però... i ara... Perquè l'escalfes, la pintura al oli?

—Ja veuràs... Com que l'oli van tan car, de passada hi fregexo les mongetes.

EL COMPLIMENT D'UNA SENTÈNCIA

Són fusellats quatre homes a Montjuïc

CONFIRMADA pel Consell Suprem de Guerra i Marina la sentència de mort contra Josep Alcaraz (El Chato), Rafael Climent, Vicens Sánchez (El barberet) i Francisco Biol, condemnats per l'assassinat dels guàrdies civils, els quatre reus, que ocuparen cel·les a la «Model» foren traslladats, a les tres de la matinada del diumenge, al castell de Montjuïc.

Poques hores abans, se'ls havia comunicat la sentència, escoltant-la tots quatre amb relativa serenitat i tranquil·litat.

A les dotze del mig dia del diumenge, després d'esmorzar i de fumar un cigarret foren posats en capella.

Els han acompanyat fins als darrers instants els defensors respectius junt amb els germans de la Pau i Caritat.

El Barberet (Vicens Sánchez) va demanar per casar-se «in articulo mortis», i allà a les tres de la matinada següent s'unia amb l'indisoluble llaç del sant matrimoni amb la que fins aleshores havia estat la seva amiga. Els susdits germans de la Pau i de la Caritat foren testimonis en l'enternidora cerimònia.

Se sap que la nit abans d'ésser ajusticiats, tots quatre reus soparen de molt bona gana, menjant pollastre rostit i dolços, i bevent vi ranci a tot drap.

També se sap que fumaren molt cigarros, amb els quals els obsequiaren els de la Sang tota la nit.

Per allà aprop de les sis del dilluns foren portats al fosso nomenat *Lengua de Sierpe*.

Tots portaven un santcris a la mà, menys el Climent.

Els taparen d'ulls amb mocadors, però el Chato i el Climent se'ls traqueren.

Estaven molt junts tots quatre, tocant a la paret i girats d'esquena al piquet que's preparava a executar.

Tots permaneixien tranquils, excepte el Barberet.

A les sis en punt, fou donada la senyal de disparar, sonà la descàrrega i caigueren els quatre homes com quatre sacs.

No hi hagué necessitat d'engegar el tret de gràcia.

Els estaven ben llestos i la Justícia satisfeta.

Fins quan aquest dolorós espectacle de la pena de mort?

La formidable protesta de Toledo

Els llegidors ens permetran que la deixem en castellà, que fa més bonic.

Toledo 20 Mayo 1920.

Al presidente de la Mancomunidad Catalana Barcelona

«Desde este centro de gravedad de la gran España, la imperial ciudad de Toledo, nosotros sus habitantes, avergonzados del afrentoso espectáculo dado por V. y por ese insignificante y escandaloso grupo que patrocina, deshonra de la noble Cataluña, que ha tenido la desgracia de engendrar esos monstruosos fermentos híbridos de locura y de ignominia, energúmenos que no caben en esa ilustre ciudad de Barcelona, a quien el gran Cervantes llamó ARCHIVO DE LA CORTESIA, protestamos con todas las energías de nuestras almas españolas, y condenamos con toda la fuerza de nuestros patrios amores, ante nuestra gloriosa bandera, cuyos colores tomamos de las barras catalanas, de esas estridencias e injurias que le habéis dirigido; pero no: vuestros infernales gritos no han podido llegar hasta ella, que ondea en la cúspide ingente de la historia del mundo; sois unos pigmeos que nada valéis ni nada representáis.

»Muy propio de la hidalguía española es que al mariscal Joffre se le recibiera con aquella nuestra cortesía proverbial y debidos respetos que merecía el ilustre visitante; pero de eso a la humillación y abyección con que le habéis recibido, media un inmenso abismo; le habéis escandalizado a él y os

habéis deshonrado vosotros y habéis deshonrado también a Cataluña, a esa gloriosa Cataluña, la de los invictos almogávares, la que abrazada a sus hermanas las regiones españolas, al grito de ¡Santiago, cierra España! salvaron la cristiandad en los campos de las Navas de Tolosa; la que dió a Castilla aquella arrogante emperatriz Berenguela, dignísima esposa del glorioso Alfonso VII, que salvó a Toledo con un gesto de galantería invocando los fueros de la caballería de los musulmanes; a la Cataluña que en los comienzos del siglo VIII luchó con denuedo y consintió en perder sus legendarios fueros antes que tolerar la soberanía de un rey francés; a la Cataluña vencedora en la Cerdaña y Rosellón a las órdenes del bizarro general Ricardos; a la Cataluña que prefirió mil veces la muerte, en principio del pasado siglo, antes que consentir que las tropas francesas dominaran en su suelo.

»Ante esa gran Cataluña protestamos también, y caemos de hinojos sobre las tumbas de los héroes de Gerona y del Bruch, pidiéndoles perdón por los ultrajes que habéis hecho a su gloriosa memoria.

»¡Viva España! ¡Viva Cataluña Española!»

Els comentaris que'ls hi fa el bisbe. O millor, encara, l'arquebisbe Guisasa, de Toledo, que aqueixos dies ha sigut hoste dels barcelonins.

No mengem, però ens divertim

Ha periodistes de la mena dels desvagats, que aparenten almar-se davant de la suposada emigració de lo que'n diuen el *capital español*.

I s'encaparren i es desesperen davant el pervindre tristíssim que afirmen espera a les indústries nacionals, mancades de l'apoi monetari, que cerca aventures exòtiques, aires desconeguts per a explaiar-se.

Amb aital motiu, barregen xifres, parlen de cotitzacions i de canvis, de milions i de mercats monetaris, amb una eloqüència i una facilitat veritablement sorprenents. Com si sigués la moneda matèria que's trobés al

girar una cantonada. Com si la immensa majoria dels ciutadans no suessim la gota mortal per a fer-nos amb la cobejada i escorredissa pesseta.

La pesseta, que quan deiem que estava *enferma*, abastava per a una pila d'atencions. Que ara que disfruta de salut esplendent, no arriba per a satisfer la més modesta necessitat.

Hi ha aquí, ni enlloc, algú que al punt que han arribat les coses pugui permetre's un petit esplai? Se sap d'algú que vivint del seu esforç personal compti amb lo que costa un senzill divertiment?

El terrabastall que a l'hora present ens envolta, aquesta dantesca sardana de marcs, francs, dòllars i lires, és ballada solament per uns milers de *vius* que han sabut donar-se manya per a treure partit de les circumstàncies.

El reste dels mortals ens consumim en la pilgor de les necessitats. En la més difícil i atzarosa de les situacions.

Es diu i es repeteix que els valors nacionals van cap per avall. Que el diner espanyol ens deixa. Que els governants haurien de posar terme a l'actual estat de coses.

Com si de tota la vida no haguessim sentit dir que el diner és rodó, precisament perquè rodoli. Com si lo que aquest perd, l'altre no ho trobés, i a la inversa.

De moment devem an aquesta febre econòmica, a aquesta presa monetària, una diversió fins ara inconeguda.

Poc més o menys, tenim els diners que cinc o sis anys enera teníem. El que probablement tindrem dintre de vint anys.

El pa, les sabates, la roba, l'allotjament, lo indispensable, en fi, per a anar tirant, està pels núvols.

Emperò, a la caiguda de la tarde, ens plantifiquem davant els cristalls dels Bancs i Cases de Canvi, esperant conèixer els tipus de cotització.

Goig que abans d'ara fruíem solament una vegada a l'any, en vigílies de Nadal, a l'hora en que les pissarres dels diaris hi sortia el número de la *grossa*.

Hi ha qui gosi sostenir que això no implica un aventatge?

TABER

Aquest número ha passat per la censura governativa

Preocupació de mare

—Set filles, i no veig manera de casar-les.
—No s'amc'ni. Ara venen sis mil moros.

PARIA EL GEGANT

MONÒLEG, MITG FILÒSOFIC, MITG IMPOLÍTIC

—Vaja, ja sento la veu, rabiosament masculina: del camàlic que'm tragina: —Aul.. Cap al carrè...i balleu! De bona o de mala gana, feu gestos i reverències i acoteu les exigències de la massa soberana.—

Siguem sincers cavallers, que'l no ser-ho és denigrant; no és vergonyós que un gegant hagi de fé aquets papers? Jo, que tan tranquil dormia, voltat de trastos antics, ben agè als humans fatics per què al arribà aquest dia prescindint del meu parè, haig de sortir a passejar, i a fé el ximple i a ballar? Per què, digueu-m'ho, per què? Si de ser gegant m'ufano i em veig humiliat així, que'm deuria succeï, si per desgracia fos nano?

Mes, potser la cosa és justa, perquè ben mirat, és clar... com se m'ha de respectar, si sóc un gegant de fusta? Quí farà cas de mes veus ni m'atindrà molt ni poc, si no'm puc moure d'en lloc, fins que algú em deixa els seus peus? El poble diréu? I tant!..

El poble es creu que ell impera però, si bé es considera, també és un altre gegant. Ell diu: Jo faig tronà i ploure, jo em moc en us del meu dret... I està equivocat pobret; es mou... perquè algú el fa moure.

No té camàlics forsuts que'l passegin, arrogants, però té oradors brillants i líders desperts i astuts. Per què en les urnes batalla i tot ho fa anà enrenou? Per què s'exalta i es mou? Perque el capdill li ha dit: Balla! I balla i modula el pas, ara ferreny, ara tendre, mes sempre sense comprendre qui és que li marca el compàs.

No és dolorós viure així? No és cosa que'l cor traspassa tot això que avui ens passa al poble innocent i a mí? Ah!.. Planyeu als aturats en la via del progrés, per caminà un pas no més, necessiten peus prestats. jo, que ho veig en ma persona, continuament sacsejada, oprímida i passejada, sé ben bé el pa que s'hi dona.

Però... no'ns hi encaparrém i fem lo que mana el dia, que de la filosofia ben poca cosa en treurem. La qüestió, aquí, gno és donar coló i bellesa al conjunt? Doncs, prou històries, amunt! Som al ball i hem de ballar!

C. GUMA

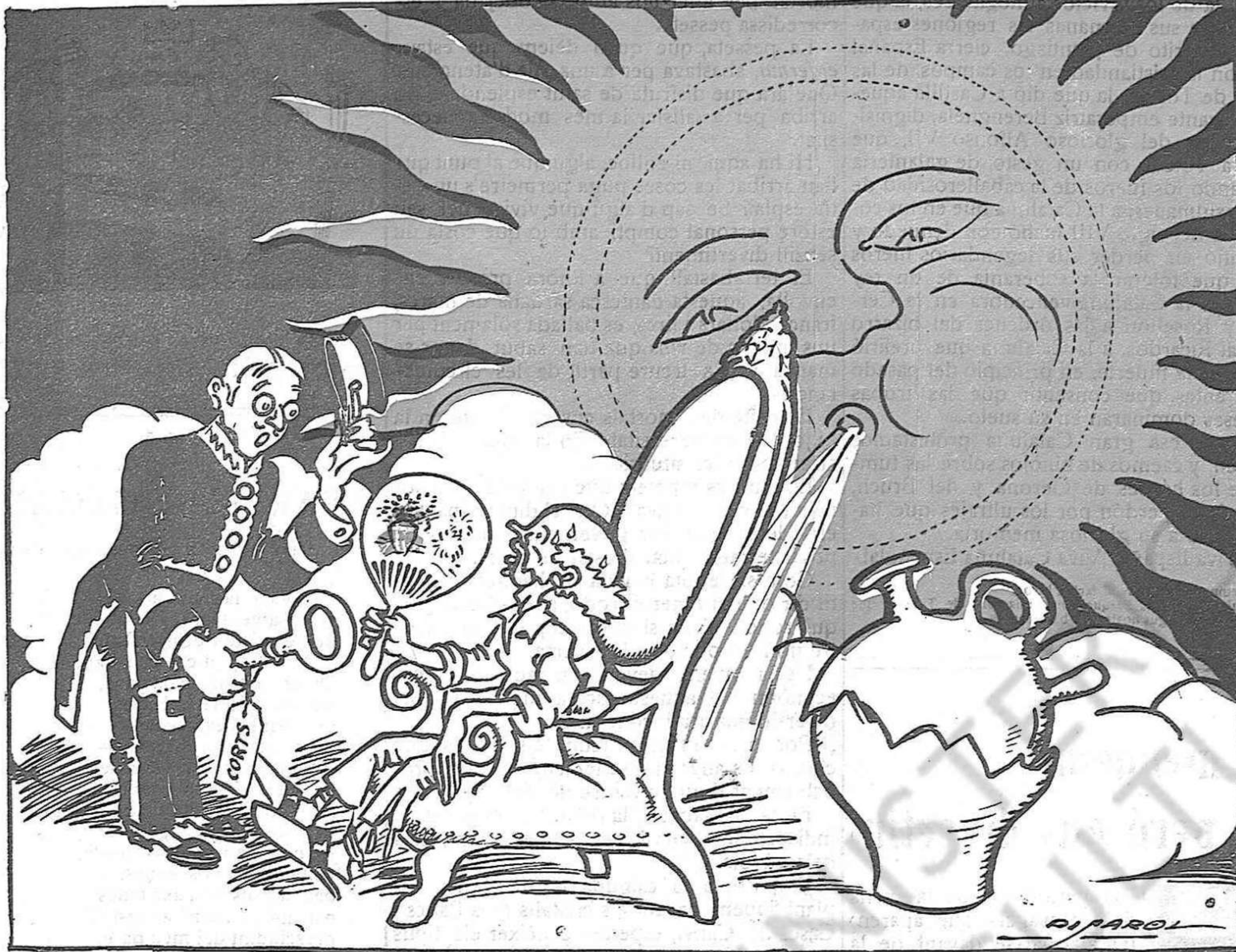

La majordona modernista

—On vas, Sisca, amb aquest trajo?
—Ai, ai!... Jo també vui vestir a la moda.

L'ESTIUEIG PRIMERENC

— Don Eduardo... ¿que anem a obrir les Corts?
— I ca, home!... Lo que havem d'obrir és l'aixeta de l'aigua fresca

Bèeeel... Es el cant dels xais.
Sempre que's reuneixen, els lerrouxistes de la Casa del Pueblo, acorden lo mateix.
Conclusió principal... i única:
«Haber visto con satisfacción la política des-
arrollada por el jefe.»
Seria curiós averiguar si aqueixa satisfacció és una satisfacció interior, sincera, o bé una satisfacció al dictat i coaccionada.

Dijous passat, diada de Corpus, tots els bons catalanistes estaven citats per a anar a depositar unes flors a l'estàtua d'En Pau Claris.

Naturalment, com que en el país lliberal en que vivim no's permeten grups ni manifestacions, els portadors de flors degueren anar al Saló de Sant Joan de un en un.

I encara amb perill de que entre les flors hi hagués qualque rosa amb punxes.

Com estem de la social?...

Doncs de la social estem aixís: Els obrers fan una vaga de protesta per lo dels presos; vaga de quaranta vuit hores.

I el governador l'endemà diu:

«He leído el manifiesto de los obreros y no me importa hacer constar que, por lo que se refiere a la provincia de mi mando, no hay compromiso alguno de poner en libertad a nadie. Soy, pues, un factor enteramente ajeno a estas órdenes y contraórdenes de huelga o de vuelta al trabajo.»

Mes clar... Aigua Imperial!...

Llegeixo:

«Ayer visitó al gobernador civil para felicitarle por su actuación, una nutrida comisión de la Federación Patronal.»

Es dir que *nutrida*, eh?

Tractant-se de «patrons», ho creiem tal com ho diuen.

Son la gent més ben *nutrida*; això no falla.

Es prepara a Barcelona, per a celebrar-se el pròxim mes d'octubre, una notable Exposició de Higiene pública i privada.

Esperem que hi concorreran els higienistes municipals que's cuiden del carrer del Olm: Mig-dia, Trenta-claus... i demés vies urbanes del districte V.

I que se'n emportaran el primer premi!

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

“ASI SE HACE, MAESTRO MAESTRE”

ELICITEM — una vegada a la vida! — al Governador civil per haver obrat amb estricta justícia en la qüestió de l'alcaldata de Tona.

Efectivament, el senyor Maestre Laborde, al tenir coneixement de que'l Municipi que presideix el pobre Ramonet, influït per les dames catòliques, havia prohibit la representació del drama d'En Rusiñol *El Mistic*, s'apresurà a donar una repulsa a aquell desgraciat alcalde que més que de Tona sembla de Sèba.

Molt bé, senyor governador..!

Ara per acabar de fer obra bona, obra de justícia i obra d'autoritat s'hauria d'enterrar de les *recreacions* que s'estàn portant a cap fa molt temps en el «Casino de Tona», en perjudici dels banyistes escrofulosos, dels obrers i dels pagesos de la plana de Vic que cridats al «tapete verde» com papellones a la llum, cauen a la flama amb les butxaques escurades i fent la desgràcia de moltes families.

No estaria de més una visiteta a aquell casino i la consegüent comunicació al batlle Ramonet per a que acabi aqueixa explotació del *Cavaller Jordi*, el de l'orella.

Les dames catòliques i els moralistes de Tona, d'això no'n diuen res, i no obstant el maleït joc fa més mal que una pedregada.

«Por ahí, por ahí, que les duele..!»

Indefinidament, segons diuen, s'ha aplaçat la anunciada conferència política d'En Cambó sobre «L'actual moment del plet català».

I ben mirat han fet bé els lligaires en sospèndre-la.

L'ajornament ha sigut un acte més polític encara que'l de la pròpia conferència.

Es traciava del «plet català».

I tal com estan els ànims dels amics dels somatenistes i acaparadors, era... un plet perdut.

EL PESSIMISTA

— Un milió de roses?... Voi dir que les han comptades?
— No cal comptar-les. N'hi ha prou amb comptar les espines